

Това държане на Халилъ бея усъмнило подозрителния царь и той заповѣдалъ вратата да бжде отворена насила. Заповедьта му била изпълнена.

Но очудването му било още по-голѣмо. Стаята била чиста, но съвсѣмъ праздна. На бѣлитѣ ѝ стени висѣли закачени само една *овчарска тояга*, една *свирка*, едно *просто облякло на овчарь* и една *овчарска торба*.

Царьтъ стоялъ смутенъ и засраменъ.

Халилъ бей го доближилъ, поклонилъ му се и казалъ:

— Всесилни господарю, когато Вашиятъ баща ме срѣщна въ планината, тия нѣща бѣха всичкия ми имотъ. Той пожела да ме вземе въ своя дворецъ и ми позволи да ги запазя като най-хубавъ споменъ отъ моето щастливо детинство. Надѣвамъ се, че и Вие ще ми позволите да си ги взема сега, когато отново ще се върна въ роднитѣ планини, гдето азъ ще бжда много по-щастливъ въ своята бедность, отколкото бѣхъ тукъ — въ Ващия пѣленъ съ раскошъ дворецъ.

Халилъ бей млъкналъ. Всички присѣтствующи се трогнали до сълзи.

Царьтъ свалилъ своята скъпа горна дреха и му я облякалъ — въ знакъ на милость.